

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 233. Voor Savoy, onder de naam 'Ray Brown All Stars', deed een kleine groep uit Dizzy Gillespie's big band op 25 september 1946 een session waarbij vier stukken werden opgenomen - het gebruikelijke aantal, vier opnamen betekende twee 78-toerenplaten. Dit zijn de musici: Dizzy Gillespie en Dave Burns-trompet, John Brown-alt, James Moody-tenorsaxofoon. Alleen de pianist kwam niet uit Gillespie's orkest: Hank Jones, op bas en drums Ray Brown en Joe Harris die Kenny Clarke was opgevolgd omdat hij bij Tadd Dameron's groep speelde. Vibrafonist Milt Jackson deed ook mee, hij opent solistisch, in een stuk waarbij Gillespie en Burns als volgt om-en-om spelen: Gillespie 16 maten, dan Burns 8, Gillespie 8, Burns 16 en Gillespie 16. "Smokey hollow jump".

plaat 1

Ray Brown All Stars: Smokey hollow jump (R.Brown, W.Fuller)
A/laatste - 2:57 - Savoy MG 12110

"Smokey hollow jump" van Ray Brown en Walter Fuller. Samen met Dave Burns maakte James Moody: "Moody speaks".

zelfde

Ray Brown All Stars: Moody speaks (James Moody, Dave Burns)
B/voorlaatste - 2:31 - idem

"Moody speaks" met achtereenvolgens James Moody-tenorsaxofoon, Dave Burns-trompet, John Brown-alt saxofoon, Hank Jones-piano en Dizzy Gillespie-trompet. Opvallend is dat Moody, toen 21 jaar oud, net als Dexter Gordon als model Lester Young gekozen had, en die stijl bij Bebop aangepast. Dat zou later totaal veranderen, zoals ook nu met regelmaat te horen omdat Moody nogal eens in Nederland speelt. Vierde en laatste stuk van de session: "Boppin' the blues".

zelfde

Ray Brown All Stars: Boppin' the blues (Ray Brown)
A/voorlaatste - 3:05 - idem

"Boppin' the blues" van Ray Brown. De Ray Brown All Stars voor Savoy in New York City op 25 september 1946, later werd deze groep op de plaat de Bebop Boys genoemd. Het waren Dizzy Gillespie en Dave Burns-trompet, John Brown-alt en James Moody-tenorsaxofoon. Milt Jackson-vibrafoon, Hank Jones-piano, Ray Brown-bas, Joe Harris-drums. Op Hank Jones na allemaal musici uit de grote band van Dizzy Gillespie.

Die horen we nu in de derde en laatste session voor Musicraft, waarbij net als voor de eerste maar twee stukken werden opgenomen. Solistisch John Lewis-piano, Milt Jackson-vibrafoon, Dizzy Gillespie-trompet en James Moody-tenorsaxofoon in een stuk van Gillespie gearrangeerd door Walter Fuller. Geen titel, 'No Name', van achter naar voren en aan elkaar: "Emanon".

plaat 2

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: Emanon (Dizzy Gillespie)
B/laatste - 3:04 - Musidisc SM 3541

"Emanon", soms uitgesproken als "E-man-on", in feite 'No Name'. Dizzy Gillespie and his Orchestra voor Musicraft in New York City, 12 november 1946. Dizzy Gillespie, Dave Burns, Elmon Wright, Matthew McKay en John Lynch-trompet, Slim Moore, Tasswell Baird en Gordon Thomas-trombone, Scoops Carrey-1e en John Brown-2e altsaxofoon, Bill Frazier-1e en James Moody-2e tenorsaxofoon, Pee Wee Moore-baritonsaxofoon. Milt Jackson-vibrafoon, John Lewis-piano, Ray Brown-bas, Joe Harris-drums, Walter Gil Fuller-arrangeur. Musicraft, een ambitieus platenmerk voor jazz en klassiek, voor een groot deel gefinancierd door Duke Ellington, ging te gronde net zoals vrijwel al die maatschappijtjes van in en vlak na de tweede wereldoorlog; Savoy was een van de labels die het 't langste vol hield. Naar ik aanneem ook door impresario Billy Shaw kreeg Gillespie een contract bij een van de twee platengiganten, RCA Victor. 22 augustus 1947 werden de eerste vier stukken opgenomen, als afsluiting van dit deel 233 hoort u daar drie van. Dat het al wat minder goed ging met de big band-business blijkt uit de bezetting, als we die vergelijken met het orkest dat voorjaar '46 in de Spotlite speelde. Naast leider Gillespie vier trompettisten: Dave Burns Elmon Wright, Matthew McKay en Ray Orr. Twee trombones nog: Taswell Baird en Bill Shepard. Howard Johnson-1e en John Brown-2e altsaxofoon, Joe Gayles-1e en James Moody-2e tenorsaxofoon, Cecil Payne-baritonsaxofoon. John Lewis-piano, John Collins-gitaar, Ray Brown-bas, Joe Harris-drums. Kenny Hagood was sinds enige tijd ~~zanger bij de band,~~ die er door de orkestleider overigens volslagen uitgezongen wordt, door een trompettist dus. U hoort ze samen aan het begin en daarna in de volgorde Gillespie-Hagood-Gillespie, ^{met} "Oop-pop-a-da".

plaat 3

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: Oop-pop-a-da (John Brown, Gillespie)
A/Laatste - 3:11 - RCA PM 42 408

"Oop-pop-a-da" van Dizzy Gillespie en altsaxofonist John Brown, gearrangeerd door Walter Fuller. Dizzy Gillespie en Kenny Hagood zongen, Gillespie speelde ook trompet, James Moody-tenorsaxofoon. Ray Brown had zelf "One bass hit" bedacht, de nieuwe pianist, John Lewis, bleek ook componist en arrangeur te zijn, van hem: "Two bass hit".

zelfde

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: Two bass hit (John Lewis, Gillespie)
B/1 - 2:45 - idem

Raymond Brown en Dizzy Gillespie, solisten in "Two bass hit" van John Lewis. En tenslotte nog een stuk uit het repertoire van Billy Eckstine, niet echt representatief dus voor deze Gillespie big band. Cecil Payne op baritonsaxofoon, Dizzy Gillespie-trompet en John Lewis-piano in Tadd Dameron's "Stay on it".

zelfde

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: Stay on it (Tadd Dameron, Gillespie)
B/2 - 3:12 - idem

Voor RCA Victor in New York City op 22 augustus 1947: Dizzy Gillespie and his Orchestra, de eerste keer voor deze platenmaatschappij. "Stay on it", vierde en laatste opname van de session. Volgende keer: Charlie Parker, terug uit Camarillo. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 233, MdR.

0 0 0 0 0

NA 115129
27:47
opn 28.3.84